

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: N. D. K.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 282/2004 - 26 ze dne 10. 10. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 26. 2. 2004, č. j. OAM - 3397/VL - 20 - P17 - 2003, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán dále uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou osobní důvody a snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu a o nevztážení překážky vycestování. Žalobce namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), neboť podle jeho mínění se žalovaný žádostí o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě, při svém rozhodování nezjistil přesně a úplně skutečný

stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, přijaté rozhodnutí není přesvědčivé, správní orgán dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a nesprávným právním závěrům. Tato obecná tvrzení žalobce nijak dále nerozvedl. Dále žalobce namítl porušení ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu s tím, že podle jeho mínění splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 citovaného zákona z humanitárních důvodů vzhledem k jeho osobní situaci v zemi původu tak, jak ji popsal během řízení o udělení azylu. Dále žalobce vytýká správnímu orgánu, že při svém rozhodování dostatečným způsobem nezkoumal a nepřihlédl k důvodným obavám žalobce z pronásledování z důvodu jeho náboženského vyznání. V souvislosti s tím odkázal na obsah spisového materiálu žalovaného. Žalobce vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 10. 10. 2005, č. j. 14 Az 282/2004 - 26, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 26. 10. 2005 kasační stížnost, jež byla k výzvě soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 14 Az 282/2004 - 39, doplněna podáním ze dne 27. 2. 2006.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 24. 10. 2005, kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě 26. 10. 2005 a doručena krajskému soudu dne 27. 10. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel stejně jako v žalobě namítá porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, a dále porušení ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Podle mínění stěžovatele krajský soud pochybil při svém rozhodování, když potvrdil rozhodnutí žalovaného, přestože postup správního orgánu byl v rozporu s výše citovanými ustanoveními zákona o správním řízení a zákona o azylu. Stěžovatel je přesvědčen, že důvody, které ho vedly k odchodu z vlasti a k podání žádosti o azyl v České republice, jsou dostatečné pro udělení azylu z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Dále stěžovatel zpochybňuje tvrzení správního orgánu i soudu, že si takto chtěl legalizovat svůj pobyt na území České republiky, neboť podle jeho názoru každý žadatel o azyl, kromě jiného, podává svou žádost za účelem legalizace pobytu. V případě stěžovatele nelze toto považovat za okolnost vylučující udělení azylu a okolnost, která by vyvracela tvrzení stěžovatele o hrozbě reálného nebezpečí pronásledování jeho osoby ze strany státních orgánů v zemi původu. Dovozuje, že závěry soudu nasvědčují, že by mohlo dojít k porušení základní zásady rovnosti účastníků, když české správní orgány podle mínění stěžovatele zřejmě umožňují udělení azylu jen osobám „významným“ či známým zahraničním sdělovacím prostředkům.

Ze shora uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil toliko odkazem na ustanovení § 107 s. ř. s.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., jak lze dovodit z obsahu jeho podání ve věci kasační stížnosti. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že Krajský soud v Ústí nad Labem při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výrokky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ústí nad Labem právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Ústí nad Labem náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné důvody, tedy osobní důvody, jež ho vedly k odchodu ze země původu - Vietnamu, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory.

Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy stěžovatel podal žádost o udělení azylu poté, kdy mu nebyl prodloužen pobyt a skončila platnost víza po předchozím čtyřletém pobytu na území České republiky, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu, neboť uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Stejně tak i snaha legalizovat pobyt na území České republiky není relevantním důvodem pro udělení azylu.

Rovněž námitka týkající se porušení ustanovení § 14 zákona o azylu, za situace, kdy stěžovateli nebyl udělen azyl z humanitárních důvodů podle tohoto ustanovení, je nedůvodná. V této souvislosti Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle citovaného ustanovení zákona nemá žadatel o azyl subjektivní právo a správní orgán o tomto rozhoduje v rámci správního uvážení, a v tomto směru se plně ztotožňuje se závěrem, jež učinil ve vztahu k této námitce krajský soud.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ústí nad Labem postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Ústí nad Labem nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rovněž nebyly shledány důvodnými.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu